

Пише: Гери Јунг
среда, 28 новембар 2018 17:22

Сећам се када сам први пут схватио у чему је тајна Трумпове привлачности за припаднике беле америчке радничке класе. Било је то 2016, неколико дана пре кокуса у Ајови. На скупу у Kaunsil Blafsu најавио га је Jerry Falwell Млађи, син славног евангелистичког проповедника истог имена. Falwell је испричао како га је Трамп једном повезао својим приватним авионом и понудио му да успут заједно вечерају. Очекивао је да ће изнети нешто скупо и егзотично. „А знате ли шта смо јели?“, упитао је гомилу. „Хамбургере из Вендија!“ Публиком се проломио гласан смех у знак одобравања.

Помислио сам да у тој сали, у граду у коме сваки 7. становник живи у беди, а просечни годишњи доходак је 47.097 долара, многи људи у публици у њујоршком милијардеру препознају себе. Можда живот који он живи нимало не личи на њихов, али бар им је укус сличан. Ако се икада обогате – а знатан број припадника беле радничке класе у Америци верује да би се то једном могло догодити – биће баш као он, а не као онај сноб Mitt Romney кога су казнили на претходним изборима.

Када популистичка левица напада елите, мета су јој обично носиоци економске и политичке моћи. Они нападају оних 1% који поседују половину светског богатства: медијске могуле, банкарне, донаторе политичара и лобисте великих корпорација. То су Tony Blair и Clintonovi, породица Bush, полазници Итона, Оксфорда, Кембриџа, Јејла, Харварда. Људи који управљају светским збивањима без икакве контроле, са позиција

Лева и десна критика елитизма или зашто је Трамп победио

Пише: Гери Јунг
среда, 28 новембар 2018 17:22

апсолутне и релативне привилегије, често наслеђене. Левица верује да је демократија ослабљена растом неједнакости и уздицањем олигарха који владају руководећи се само својим интересом. У таквој ситуацији друштво функционише у складу са златним правилом – да правила пишу они који имају злато.

С друге стране, када десничарски популисти нападају елите, они мисле пре свега на културну елиту. Њихове мете су редитељи, глумци, професори, новинари, „глобалисти“, спиритуалисти, научници и вегани; Клинтони, Холивуд, Лондон, Њујорк, Силицијумска долина, Сасекс и Беркли. То су људи за које десничари тврде да су одговорни за обликовање свега што јавност може да чује и види, као и за ограничавање онога што сме да каже. Десничари нападају креаторе јавног мњења због презира који ови показују према „обичним људима“ као незналицама и злонамерним биготима. Игром случаја, те „обичне људе“ увек сликају према сопственом лику. То што Јохн Керру једри на дасци и Обама воли руколу доказује да су они изгубили контакт са темељним вредностима. Полагањем права на „праву Америку“ или „здрав разум“ десничари евоцирају митску хомогеност народа и културе, наводно изложених нападима космополита, мултикултуралиста и имиграната. Оно што Sarah Igo у Просечном Американцу описује као „занимљиво поистовећивање типичног и доброг, просечног и идеалног“, што се затим често лажно приказује као доказ блискости са „обичним људима“, у крајњој инстанци се разоткрива као позивање на етнички чист и културно хомоген „народ“.

Пише: Гери Јунг
среда, 28 новембар 2018 17:22

Левица би морала да призна да је својим поступцима десници дала велику количину муниције. Неозбиљно је оптуживати Трумпа за мизогинију, без преиспитивања како је било могуће да славни филмски продуцент Harvey Weinstein буде прихваћен као један од великих добротвора Демократске странке, иако су оптужбе за сексуално злостављање и наводна силовања већ биле јавна тајна. Када је Hillary Clinton у кампањи 2016. описала половину Трумпових присталица као „гомилу вредну презира“ или када је Обама рекао да се „огорчени“ гласачи из постиндустријских градова „држе свог оружја или религије или мржње према онима који су другачији... јер једино тако могу објаснити своје фрустрације“, сви ти људи су имали добар разлог да се осећају увређенима.

Сваки пут када неки либерални коментатор тврди да о истинским интересима радничке класе зна више него људи који јој припадају, треба му рећи да из њега говори само ароганција. Ако политичка струја која захтева нови референдум о брехиту жели да добије другачији резултат, њени припадници ће морати да осмисле кампању која се неће сводити на тврдње да су неки људи били превише глупи да би схватили за шта гласају на првом референдуму.

За либерализам је карактеристична патерналистичка црта због које је либералима увек

Пише: Гери Јунг
среда, 28 новембар 2018 17:22

лакше да траже програме помоћи за сиромашне него да са њима разговарају или покушају да им осигурају политичку моћ. То није само морално погрешно, него је и стратешки погубно. „Колико дуго можете говорити људима да су глупи и достојни презира пре него што они побесне?“, запитао се Jamie Walsh, Трумпов гласач кога сам упознао у Мунсију у Индијани 2016.

Када најзад себи призна и, надајмо се, успешно превазиђе овај проблем, левица ће бити у знатно бољем положају да укаже на притворност, лицемерје и неспособност културних ратника по три главне тачке оптужнице. Прво, њихови рецепти не дају резултате. После гласања за излазак из Европске уније Британија не изгледа као земља која је сигурнија у себе. Заправо је још дубље подељена, дезоријентисана и усамљенија него икада. Резултат гласања није обновио величину Велике Британије. Укратко, то је био погрешан лек за постимперијалну меланхолију од које изгледа многи пате. Ускраћивање грађанских права муслиманима и имигрантима или репродуктивних права женама не пружа другим групама више права. Када ватрено оружје у рукама терориста убија мање људи него оружје у рукама деце предшколског узраста, и то деце која су бела и америчка, а не тамнопута и страна, највећа „претња нашем начину живота“ је управо наш начин живота.

Друго, постоје много моћније и уверљивије приче које о јединству говоре у тону оптимизма и инклузивности, а које само понекад успевају да се пробију у први план. Дobar пример је прва Обамина победа, када је једна мултирасна, вишегенерацијска и економски разнолика коалиција прихватила поруку наде и промене коју је понудио један афроамерички кандидат. Не треба заборавити да је приближно сваки осми Трумпов гласач 2012. гласао за Обаму.

Лева и десна критика елитизма или зашто је Трамп победио

Пише: Гери Јунг
среда, 28 новембар 2018 17:22

